

MI KELL AHHOZ, HOGY LELEPLEZD A GYILKOST?

niall
leonard

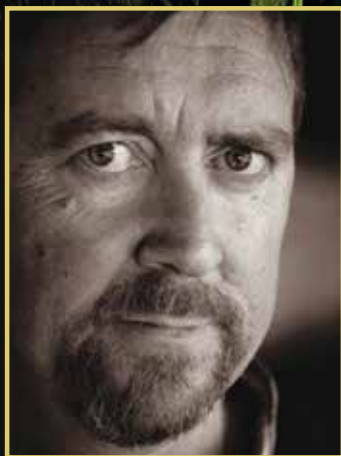
ZÚZÓGÉP

Dream
válogatás

ZÚZÓGÉP

AZON A NAPON, AMIKOR A TIZENHÉT ÉVES FINN MAGUIRE MEGTALÁLJA APJA HOLTTESTÉT, ADDIGI SIVÁR ÉLETE A FEJE TETEJÉRE ÁLL. Ő AZ ELSŐ SZÁMÚ GYANÚSÍTOTT A GYILKOSSÁGI ÜGYBEN, ÍGY ELINDUL A VERSENYFUTÁS AZ IDŐVEL, HOGY TISZTÁRA MOSSA NEVÉT, ÉS MEGTUDJA, KI GYŰLÖLTE APJÁT ANNYIRA, HOGY MEGÖLJE. FINN-NEK AZ EGYIK PILLANATRÓL A MÁSIKRA KELL SZEMBESÜLNIE A FELNŐTT LÉT KIHÍVÁSAIVAL, BUKTATÓIVAL. A LONDONI ALVILÁGBAN KERESI A VÁLASZOKAT, ÍGY BUKKAN SÖTÉT CSALÁDI TITKOKRA, ÉS KERÜL VESZÉLYBE TÖBB ALKALOMMAL IS. DERŰS PILLANATOKAT CSAK EGY TITOKZATOS LÁNY HOZ A MINDENNAPOKBA. FINN HAMAROSAN MEGTANULJA, HOGY AZOKBAN CSALÓDCHAT A LEGNAGYOBBAT, AKIKBEN MEGBÍZIK...

A ZÚZÓGÉP AZ IDEI ÉV LEGNAGYOBB VISSZHANGOT KIVÁLTÓ DEBÜTÁLÓ THRILLERE.

Niall Leonard az észak-írországi Newry városában nőtt fel. A Yorki Egyetem angol szakos hallgatója volt, majd forgatókönyvírást és rendezést tanult. Szemináriumokat és workshopokat tartott a BBC, a Northern Ireland Film Council és az Irish Screenwriters' Guild szervezésében, valamint előadott az alkotói folyamatról a Reading Egyetemen. Nyugat-Londonban él.

Tudjon meg többet a szerzőről és a trilógiáról:

www.niallleonard.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Finn lenyűgöző karakter. A köré épülő történet pedig mesterien megírt, fordulatos, lendületes, és a végén hatalmasat durran. Nem szabad kihagyni!”

FictionFascination

„A könyv kötelező olvasmány a krimirajongóknak. A műfaj egyik legütősebb könyve.”

A Dream of Books

„Imádtam ezt a könyvet. Az elejétől a végéig élveztem a cselekményt, úgy van felépítve, mint egy tévés akciófilm. Könnyű volt olvasni, izgalmas „vakáció” Londonban.”

Amazon

„Bár nem vagyok a könyv „fiatal felnőtt” célközönségének a tagja, roppantul élveztem ezt a krimi. Kőkeményen valóságos, messze nem az a London, amit a turisták látnak. Tele van meglepetéssel és váratlan csavarral, az ember csak úgy falja az oldalakat.”

The Book Bag

„A történet egyszerre nagyon laza, mégis komoly. Lebilincselő!”

Goodreads

niall
leonard
ZÚZÓGÉP

— részlet —

Dream
válogatás

EGY

Korán volt még, ilyenkor nem szoktak dörömbölni az ajtón. Leszaladtam a lépcsőn, a zuhany után csöpögött még a hajam. Elfordítottam a reteszt.

– Ne haragudj, fiam. Sikerült kizárnom magamat – mondta apa, miközben dideregve belépett. Észrevettem, hogy papucsban lógott ki. Nem értettem miért, de aztán megláttam kezében az összehajtogatott tévészaklapot, és belém állt a para.

Eléggé csapzott volt. Halványkék szeme alatt vörös karikák mélyedtek az arcába, szőke haja tüskésen felállt, de nem úgy, mint aki csak úgy kócos, vagy divatból zselézi, hanem, mint aki egy kapualjban aludt. Hallottam, ahogy éjjel hazajött, csetlett-botlott, próbált nem csapni zajt, de neki-nekiment a bútoroknak, és olyankor fojtottan káromkodott. Mégis fölkelt időben, amikor én éppen futottam, elkészítette a reggelimet, még melegen várt az asztalon: kéthetes tojás, vékony, sózott szalonnaszeletek és kihipózott instant kávé. Majd bedobok egy narancslét, ha beérek a céghez, bár a lötytynek, amit árultunk, leginkább csak a színe volt narancs.

– A francba – mondta apám, miután kinyitotta a magazint, és elgömbült szemüvegén át az első oldalra hunyorított. Hát, most sem tartott sokáig.

– Mi a baj?

– Bill Winchester megcsípte a második évadot azzal az időutazós krimijével. Mázlista disznó.

– A *Befejezett jövő*?

Apám úgy nézett rám, mint egy árulóra.

– Á, egyet se láttam belőle – vontam vállat –, csak hallottam róla, ennyi az egész.

– Évekkel ezelőtt Bill meg én együtt dolgoztunk a *Henry Kórház* sorozatban.

– Ja, mondtad már. – De azért túl gyakran nem mondta.

Apa komoly, nagy ember volt a kilencvenes évek elején. Egy ideig ő volt mindenki kedvenc csillagszemű ír színésze, még a *Legjobb Pályakezdőnek* járó díjat is megkapta. A bronz szobrocska most is ott állt a kandallón, ironikus porréteggel fedve. Onnan már csak lefelé vezetett az út. Nem nosztalgiából vagy hiúságból tette díszhelyre azt a szobrot, hanem hogy legyen, ami tüzezi az irigységét. Az irigység garantálja, hogy éhes legyél, mondogatta, amit én meg nem értettem, merthogy folyton éhes voltam, és ezt nem tudtam megszokni. A régi színésztársai mind többre vitték. Ha igaz lett volna a mondás, hogy valahányszor egy barátunk sikeres lesz, egy darabka meghal belőlünk, mostanra apám kész zombi lett volna.

Ő úgy gondolta, hogy szenvedélyes, odaadó és izgalmas színészegyéniség. A rendezők hamar megállapították róla, hogy rapszodikus, makacs, mint egy ösvér, és képtelenség együtt dolgozni vele. Amikor megismerkedett anyámmal,

már nagyon kezdtek fogyatkozni a szerződések, utolsó szerepét évekkkel ezelőtt kapta, képzeletbeli pizzát kellett ennie egy lakatlan szigeten egy, ha jól emlékszem, biztosítási reklámban. De lehet, hogy pizzát vagy lakatlan szigetet reklámoztak. Hivatalosan sosem ment nyugdíjba, viszont szakállat növesztett, már nem járt válogatásokra, és nem nyagatta többé az ügynökét, hogy szerezzen munkát.

Már nem várja, hogy megszólaljon a telefon, mondogatta. A maga szerencséjének a kovácsa lesz. Ír majd egy teleregényt, de olyan hiteleset és szívbemarkolót, hogy a producerek egymás torkának esnek, csak hogy leforgathassák, és az igazán jó szerepet saját magának írja, úgyhogy kénytelenek lesznek ráosztani. Na persze nem a főszerepet – legyünk realisták, mondogatta. A főszerep valamelyik híres régi haverjáé lehet, hogy a sorozatot jobban el lehessen adni. Már évekkkel ezelőtt mindent kitervelt, csak valamiért soha nem jött össze.

– Ne rágd magad, apa! Mindig azt mondtad, hogy a siker a legjobb bosszú.

– Igen, de lehet, hogy tévedtem – mondta apa. – Talán mégis az a legjobb bosszú, ha az ember lefejez valakit egy rozsdás fűrésszel. Lehet, hogy inkább azt kéne kipróbálnom.

Kivittem a piszkos tányérokat a konyhába, hogy elmosogassak.

– Szóval mit tervezel mára? – kérdeztem inkább udvariasságból, mint kíváncsiságból.

– Dolgozni fogok – felelte.

Apa lazán értelmezte ezt a fogalmat. A munkája jórészt abból állt, hogy bámult kifelé az ablakon. Elolvasta már az összes forgatókönyvírási szakkönyvet, amit a helyi könyv-

tárban össze tudtak kaparni neki. Folyton aranyköpéseket és jelszavakat idézett az ihletről és verejtékről, meg a nadrág és a szék megfelelő találkozásáról, és minden áldott nap megírt tíz oldalt. Csak az volt a baj, hogy másnap kilencet összetépett. Volt, amikor London utcáin kóborolt „anyaggyűjtés” címén, és a jegyzetek, firkantások és újságkivágások ott halmozódtak a laptopja mellett, vacsoránál pedig megpróbálta elmesélni legújabb cselekményötletét, de én már régóta nem figyeltem rá.

– Nem fogod elhinni, mit hallottam az este – mondta apa. – A londoni gengsztervilág olyan, mint Caligula udvara, mindenki mindenkit hátba szúr. Ez az igazi dráma, itt van az orrunk előtt, és soha senki nem akar tudni róla.

Akkor minek írsz róla? Ez jutott eszembe. De nem mondtam ki. Ez az örök optimizmus, ez volt a legjobb apában. Egyszer majd, sok munkával és egy kicsi szerencsével, gazdag és híres lesz, és nem kell a zsugorodó jogdíjaiból meg az én gyorsbüfében kapott minimálbéreemből tengődnünk.

– Akarod, hogy hozzak valamit vacsorára?

– Nem kell – mondta apa. – Szerintem majd lemegyek a boltba. – De tudtam, hogy bemenni nem megy be, amíg meg nem nézte a járdára állított konténeret, hátha kidobtak lejárt szavatosságú ételkonzerveket. Mindig úgy szolgálta föl, hogy előtte prédikációt tartott a fogyasztói társadalom gonoszságáról és lelkiismeretlen pazarlásáról. Ilyenkor az járt a fejében, hogy ha a pazarlás miatt jut nekünk minden este vacsora, nekem teljesen oké.

– Nem tudod, hol a tartalékkulcs? – kérdezte apa, miközben befűztem az edzőcipőmet.

– A helyén, felakasztva – mondtam. – Nem aludtad ki magad?

– Nem számít – felelte apa. – Majd előkerül az enyém is.

– Majd jövök. – Felálltam, hogy induljak, a szokásos odamorgott szervuszt vártam, ehelyett letette az újságját, és rám nézett.

– Finn? – szólalt meg. – Mi ugye jól megvagyunk? Te meg én?

Jól? Hogy lehetnénk meg jól? Én, az analfabéta iskolaszökevény, minden végzettség nélkül egy kilátástalan melóba ragadva, meg ő, a lejárt szavatosságú senki, aki egész nap olyan forgatókönyveket ír, amiket sose fejez be, és amiket úgyse fog soha senki elolvasni.

– Persze, apa. Mennem kell.

– Szia – mondta apa.

Becsuktam magam mögött az ajtót, kocogtam egy kicsit bemelegítésül, aztán futni kezdtem.

– Aha, adjál egy Texasi Szuper Csirkét, nem kell saláta, se szósz, se semmi.

– Hogy, csak csirkét és kenyeret?

– Aha.

A magassága és a derékbőssége egyformán körülbelül százötven centi volt, és pont látni lehetett, hogy miért. Mindig érdekelt, hogyan tartják magukon a nadrágjukat olyan emberek, mint ez a Gömbi bácsi – oda van szegecselve a derékszíjuk a pocakjukhoz? Mindegy, mártás nélkül nem volt ez Texasi Szuper Csirke, csak sült csirke tömös fehér kenyérben, de én nem azért vagyok itt, hogy a kaja nevérről vitatkozzak a vendégekkel, hanem hogy eladjam nekik.

És mosolyogjak. És azt mondjam: Köszönjük. „Ha szád mosolyra áll, bankszámlád az égbe száll!” – szavalta Andy a heti buzdító kupaktanácsainkon. Szerette a lelkesítő jelszavakat, és azt hitte, tehetsége van a fabrikálásukhoz, de az ő szlogenjei még a Max Snax belső oktatóvideóiban hallhatóknál is égőbbek voltak.

Beütöttem a rendelést a programozott pénztárgépbe, és odaadtam Gömbi bácsinak a visszajárót. A konyhás Jerry elindította a fóliás csomagot a csúszdán, én egy kis shakerbe öntöttem fél liter jeget, utána fél liter szénsavas, oxigénes szirupot, és ezredszer megkérdeztem magam, hogyan juthat eszébe valakinek ezt a vegyileg manipulált trágyát enivalónak nevezni, és hogyan kerülök én olyan helyzetbe, hogy ezt kell eladnom. Századszor is félresöpörtem ezeket a gondolatokat, de csak visszapofátlankodtak a fejembe, ahogy a hús zsíros széle, amit sehogy sem tud az ember levágni, folyton a szemünk elé pofátlankodik. És még csak hétfő volt, a franca.

A kezem automatára kapcsolva, az eszem akárhol, csak nem itt, sitty, sutty, szendvics, előírásos egy szál szalvéta, ital, tálca, mély levegő, mosoly belőve, szavalom a gyorsbüfé-áldást: – Köszönöm, uram, jó étvágyat, szép napot. – A dagadt gyógymadár mordult egyet, megfordult, az ajtóhoz csámpázott, újra megfordult, és kifarolt, bele a ragyogó áprilisi reggelbe, amit én itt baltáztam el a túlfűtött pult mögött, egy teleizzadt nejloningben.

– Te Maguire! – sziszegte felém a konyhából Jerry. – Köszönöm, köcsögöm! – Nem pontosan a hivatalos szöveg, de totál fogta a Max Snax vijjogó, hisztis udvariasságát. Engem nem zavart Jerry. Majdhogynem elviselhető volt, hacsak az

ember nem akart tényleg beszélgetni velem. Amúgy nem lehetett a szemébe nézni: vagy gerincferdülése volt, vagy túl sokat görnyedt a gépe előtt, netes pornóra rejszolva. Andy nem engedte, hogy kiszolgáljon, közölte, hogy én jobban képviselem a cég imázsát. Ha így volt, az annak köszönhető, hogy mindennap tíz kilométert futottam, és sosem ettem meg semmit, amit árultunk, de ezt nem mondtam meg Andynek. Vidám nagyujjat villantottam Jerrynek. – Pfü – mondta, és visszacsámpázott a fritőzhöz, miközben én magamat szidtam.

Hogy mehetett ki a fejemből a zártláncú tévé? Andy bekamerázta az egész csehót, kis fekete műanyag félgömbök alá rejtette a technikát, és a legtöbbet az alkalmazottakra, nem pedig a vendégekre irányította. Rühellte a vendégeket is, amúgy lazán, de az alkalmazottakat teljes munkaidőben utálta. Ezért maradt benn az irodájában egész nap, és ezért nézett minket a monitorain. Figyelte, nem lopjuk-e a sült krumplit, nem surranunk-e ki a klotyóra elszívni egy jointot, de csak ezért nem jött ki közénk a terepre. Inkább ott feszengett a hat morzsás képű monitora előtt, és leste, mikor szegünk meg egyetlen egyet a Max Snax Viselkedési Kódex több száz „ajánlásából”. Ha sikerült, akkor némán kinyílt az iroda ajtaja, és előlopózott Andy, ahogy egy ideges remeterák pásztazza a tenger fenekét azért, amit a remeterákok enni szoktak. És most is megtörtént, amitől rettegettem, nyílt az irodaajtó. Jön a háromperces fejmosás arról, hogy a vendégekkel érintkező munkatársak számára mi a helyes viselkedés, mert a konyhások felé irányzott trágár kézmozdulat biztosan nem az.

Andy kidugta a fejét az irodájából. Harmincas éveinek közepén járhatott, és mindig olyan ing és nyakkendő volt rajta, amelyet menedzseri pozíciójához illőnek talált. Andy

frizuráját mindig valami beteges bővülettel csodáltam – teljesen normális haja volt, de gondosan kiszámított átfésüléssel sikerült kopaszodó ötvenesnek álcáznia magát. Az arcbőre sápadt volt és foltos, ezt műbarnasággal igyekezett helyrehozni, de az a szín nem drága szoláriumból, hanem üvegből származott. Ezt közelebbi szemügyre vétellel – ha lehetett, kerültem – könnyedén meg lehetett állapítani. A szoligép után általában nem maradnak halvány csíkok az ember narancssárga homlokán, sem ilyen finom, mandarin-sárgás árnyalat az inggallérján.

– Finn – Andy feje imbolygott, föl-le huppogott, nem nézett a szemembe. Mégse vette észre, hogy bemutattam Jerrynek, gondoltam. Ez valami másról szól. Biztos valami szar feladat, amihez nincs kedve, de végül is ezért fizette nekünk a minimálbért. – Van itt egy vendégpozicionálási problémánk. – Rábámultam, igyekeztem minél jobban adni az értetlent. Tudtam, miről beszél, de kíváncsi voltam, ki tudja-e fejezni magát embernyelven. – Nézd, ott. – Amennyire csak tudott, feltűnés nélkül a pulttól legtávolabbi sarak felé bökött az állával.

A lány kora délelőtt érkezett, forró csokoládét rendelt, és a következő negyvenöt percben azt szopogatta. Velem egykorú lehetett, a kew-i leányiskola barna egyenruháját hordta, bár kétlem, hogy az orrbavalója megfelelt a házi-rendnek. Boglyas fekete haja az arcába hullott, és túl erősen festette a szemét, de ez nem leplezte a tényt, hogy tiszta, sápadt bőre volt, finom csontszerkezete, és olyan domborulatai, amiket a béna egyenruha sem tudott eltüntetni. De azért nem olyanok, mint lehetek volna, mert ránézésre öt kilóval volt könnyebb a rendes súlyánál. Ez volt az egyik

dolog, amivel kirítt a környezetéből. A másik, hogy ő volt az egyetlen vendég. Ilyenkor, délelőtt már a diákok sem jönnek be, az ebédelő csődületnek meg túl korán van.

– Mi a gond?

– Elfoglalja a legjobb ülőhelyünket.

Odasandítottam. Fogalmam sem volt róla, hogy vannak a többinél jobb ülőhelyeink. Csupa élénkzöld műanyag szék a sárga asztalok körül, és mindről a parkolónkra nyílt izgalmas kilátás, nem számítva a hatalmas kirakatmatricákat, amik a Max Snax legújabb panírját reklámozták: zöldfűszerek, só, még több só és vegyi ragacs, ebből állt össze a gépileg átalakított csirketermék rózsásszürke burkolata.

– De hát senki nincs itt rajta kívül – állapítottam meg.

– Azért, mert elfoglalja a legjobb ülőhelyünket! – sziszegte Andy. – És az attitűdje... nem illeszkedik a társasági arculatunkhoz.

Az első pár héten, amikor elkezdtem itt dolgozni, még viccesnek találtam Andy hülye szövegét. Megismertettem apámmal a röhejes vállalati rizsa legújabb példáit, és mi is rákaptunk, hogy így beszéljünk: – Továbbítanád a nátriumos ízfokozót az étkezési felületen? – Aztán, három-négy hónappal öregebben már rájöttem, hogy akár évekig is itt dolgozhatok a Max Snaxnál, és addig ivódhat belém egész nap az avas zsiradék szaga, és addig panírozhatom magam a Max különleges vegyi rafinériájába, mígnem örökre beleszek panírozva, és igazából rajtam kell röhögni, és akkor már nem volt többé vicces.

– Mondd meg neki, hogy rendeljen valamit, vagy helyezze át a fogyasztási lokációját.

– A mijét?

– Légy szíves, Finn. Most.

Visszatűzött az irodájába. Egy pillanatra kilendültek a csápocskái, beleszimatolt a zsíros levegőbe, aztán becsusszant, kattant utána az ajtó. Magam előtt láttam, ahogy visszafeszkelődik a főnöki műbőrfotelébe, nézi a monitort, várja, hogy elvezényeljem a nem kívánatos klienst. Valószínűleg az időt is méri. Felsőhajtottam és odaballagtam a lányhoz.

– Szia.

A lány egészen addig az útkereszteződésnél beforduló kocsikat bámulta, mintha azt várná, hogy egy karambol majd változatosságot hoz délelőttjének üres egyhangúságába. Felém fordult. Világoszöld szeme volt, szinte túl nagy a szív alakú arcához képest. Az fordult meg a fejemben, vajon milyen színű lehet a haja a hollófekete festék alatt.

– Hozhatok valamit?

– Nem tudtam, hogy itt van felszolgálás. – Lekicsinylően válaszolt, kicsit ironikusan, mintha flörtölne, de igazából nem. Látszott, hogy színleli a jókedvet.

– Nincs is.

– Akkor miért kérdezed?

– A menedzser szeretné, ha rendelnél valamit.

– Már kértem valamit.

A jókedv minden árnyalata elillant. Tudta, hogy miért jöttem ide, és vitatkozni akart. Nem volt értelme, és a délelőttje már azelőtt elromlott, hogy elkezdtek, de karambol helyett megteszi egy veszekedés is. Addig nem sajnáltam.

– Szívesen hozok még egy forró csókállódét – mondtam.

Nem értékelte a humorkísérletet, és ennek örültem. Tolakodó voltam és szájalmas.

– Azt inkább ne. Olyan, mint a szappanos pisi.

– Tényleg? Nem is tudtam.

Az orrlyuka mérgesen kitágult. Én is dühös voltam, mi-
nek szálltam be Andy parancsára ebbe az óvodás huzako-
dásba. És azon is gondolkoztam, hogy használt-e valamit a
szájára, amitől pont ilyen formájú és színű lett.

– Szóval rendelnem kell valamit, különben kidobsz?

– Nem kell. Megveszem neked, és nem is kell meginnod.
De akkor addig maradhatsz itt, ameddig jólesik.

Sóhajtott, kibámult a parkolóra és a kereszteződésre, az-
tán szélesen rám mosolygott. – Akkor viszont, Finn, tudnál
nekem hozni egy Max Snacket? Egy olyan nagy triplát?

Naná, hogy tudta a nevemet, rá volt írva nagy, mosoly-
gós Max Snax-betűtípussal a kitűzőre, pont a bal mellbim-
bóm fölött. A vendégek sosem vették észre, csak ha valami-
ért panaszkodni akartak.

– Mindennel?

– Igen, extra barbecue-szósszal, savanyúsággal, ami jön.

– Rendben. – Nem mozdultam.

– És egy óriás kólával.

– Oké.

– És rá tudnád tenni egy tálcára? Sok szalvétával?

– Persze.

– És aztán fel tudnád dugni magadnak?

Bólintottam. – Krumplit kérsz hozzá?

– Eh, húzz a bánatba.

Olyan lendülettel állt föl, mintha azt várná vagy a széktől
vagy az asztaltól, hogy vele röpjön el, de ha lehet, mind a
kettőtől. Persze le voltak csavarozva, ő meg fájdalmas gri-
maszt vágott, amikor átlendült közöttük. Gondoskodtam
róla, hogy észrevegye, hogy észrevettem.

– Köszönjük, hogy minket választottál. További szép napot – hallottam magamat, amint előadom a refrént pontosan annyi lekezelő hamissággal és pontosan olyan széles szaharinmosollyal, ahogy azt a Max Snax oktatóvideójában kikötötték. Ő még mélyebb megvetéssel nézett rám, mint ahogy én megvettem magamat, végigsúrolta tekintetével a bézs nejloningemet a csini izzadságfoltokkal a hónaljamnál meg a nyakamtól a mellcsontomig, aztán kiment. És miközben néztem, és a bőröm valósággal viszkedett a kínos zavartól és megalázottságtól, még akkor is utána akartam menni. Olyan volt a járása.

Aztán az étterem megint üres lett. Egy üres műanyag cella. Még úgy is, hogy én ott álltam, izzadságtól és avas olajtól bűzölögve, a hely üres volt. Mint az a kicsi fekete félgömb Andy engem figyelő, zárt láncú kamerája fölött. Még egy áldiadalmas vigyort és hüvelykujjbökést sem mutathattam be; iróniából aznapra elég volt.

Visszamentem a pult mögé, fogtam egy nedves rongyot, és törölgetni kezdtem a pult lapját, a pénztárgépet, az étlapokat, ami csak a szemem elé került. Igyekeztem elfoglalni magam, hogy az inger alábbhagyjon és eltűnjön – az inger, hogy letépjem ezt a merev nejloninget és az alaktalan, zseb nélküli nadrágot, és hazaszaladjak egy szál foszlott gatyában. SpongyaBob padlót fog. Választékunk dús, mindig friss döghús. Köszönöm, köcsögöm.

Újra előkerült Andy. A sárgaréz gombos, fényes könyökű blézere volt rajta. Ezt hordta mindig a péntek reggeli Max Snax belső tréningen, meg amikor kihirdette a havi értékesítési adatokat, vagy ha valakinek új pöttyöt adományozott a névkitűzőjére.

Ezzel kínált most meg engem.

– Ez példás intézkedés volt, Finn. Nagyon jól megoldottad a helyzetet.

– Á, Andy, nem tesz semmit. – Azért akar megjutalmazni, mert kidobom a vendégeit?

– Dehogynem. Még három ilyen, és a Max Snax Csillaga lesz az Ez hatszázalékos béremelést jelent.

Ha visszautasítom, rá fog jönni, hogy gyűlölöm a Max Snaxet meg őt meg ezt az uniformist meg a melót, és fel fog venni helyettem egy másik közoktatási csődtömeget. Nekem viszont kell a pénz. Nincs jogsim, alig tudok olvasni. Mi máshoz kezdhetnék?

– Köszönöm, Andy.

Átvettem tőle. A névkitűzőm első lyukában már volt egy aranyfejű szögecske – ezt mindenki megkapja az első munkanapján, csak mert bejön dolgozni. Bekattintottam ezt a másodikat is a következő lyukba. Nem fáj sokkal jobban, mintha a homlokomba verném bele.

– Csak így tovább, és a végén saját éttermed lehet.

A műszak hátralévő része olajban sült homály volt, aztán, ahogy szoktam, letusoltam, és átöltöztem, mielőtt hazaindultam. Az otthoni zuhanyunk olyan volt, mintha az embert lepisilné egy prosztatabajos öreg bácsi, de a cégnél tyúkkopasztóan forró trópusi zápor zúdult rám. Egyedül én használtam, és úgy éreztem, ez az egyetlen hely és idő ebben a világban, ami csak az enyém.

Meggörnyedtem a mosdótükör előtt – nem volt elég magasan a magamfajta langalétának –, az ujjaimmal megereblyéztem a seszínű barna hajamat. Általában rövidre vágattam, különben tüskésen felállna, és sohase tudnám

megfésülni. A tükörképem többi részét megpróbáltam nem látni. Nem mintha nagyon érdekelt volna, hogyan nézek ki. Az orromon volt egy göcs, egy bokszedzésen eltörték, de különben az apám szerint nem volt rossz arc – háromszög alakú, erős, most éppen borotvára szoruló állal, meg amolyan kislányos szájjal. A fogaim elég szabályosak voltak, a sápadt bőröm nem pattanásos (legalábbis ezen a héten). De sehogy sem tudtam belenézni abba a fakó kék szempárba, mert folyton azt kérdezte, hogy kerültem ide, és hogy tényleg a Max Snax pultja mögül kell kibámulnia a következő húsz évben, nekem meg sosem volt merszem válaszolni.

Begyömöszöltem az uniformist a hátizsákomba – majd otthon kimosom –, befűztem a futócipőmet, és nekilódultam a parkolón át, ívben kerülve a gyalogosokat, ahogy begyorsultam. Felnyomtam a pulzusomat 120-ig, úgy döngettem a mellékutcák járdáin hazafelé.

Az utcai lámpák hunyorogva kifényesedtek, amikor lihegve megálltam a házunk előtt. Nyújtózva fújtam ki magam, örültem, hogy még mindig olyan hajlékony vagyok, hogy meg tudom érinteni a homlokkal a térdemet. De miközben a pulzusom lelassult és a lélegzetem megnyugodott, rájöttem, hogy valami nem stimmel. A házban sötét volt, mintha apa elment volna otthonról. Pedig rendszerint addig bíbelődött a forgatókönyveivel, amíg haza nem jöttem a munkából – ez volt az ürügy, hogy aznapra befejezze.

A függönyök már be voltak húzva. Elhúzta őket egyáltalán? Előhalásztam hátizsákomból a kulcsot, kinyitottam az ajtót. Amikor a villanykapcsoló felé nyúltam, azt vettem észre, hogy valahogy furcsa a csönd.

– Apa?

Túlságosan mély volt a hallgatás, mintha üres lenne a ház; de nem éreztem üresnek.

Kicsi volt a házunk – az ajtó egyenest a nappaliba nyílt. Először csak gyér volt a világítás, aztán ahogy a lámpa be-melegedett, egyre erősebb lett a fény. Apa utálta a mennyezetlámpát, és csak akkor kapcsolta fel, ha rájött a rendrakási láz. Most úgy árasztotta el a fehérség a szobát, ahogy ő nem szerette, hidegen és durván, és megvilágította, ahogy ott ült az asztalnál. De nem is ült, inkább ráborult, olyan pózban, ahogy egyszer-kétszer a pubban láttam, mikor valaki más fizette a köröket.

Megálltam az ajtóban, tudtam, hogy valami nincs rendjén, és próbáltam rájönni, micsoda. – Apa? – A szobában túl hideg volt. Nem hallhatta, hogy szólítom – még a fülében volt a fülhallgató.

Rátaláltam már így egy párszor kora reggel. Ilyenkor az egymásra tett karján szokta nyugtatni a fejét. Most furcsa szögben a felsőteste alá szorult a karja, és nem lélegzett. *Tudtam.* Még mielőtt az agyammal feldolgoztam volna. Még mielőtt eljutott a tudatomig, hogy a feje teteje csupa ragacsos vér, és valami nagy, súlyos tárgy hever a földön a széke mellett, és azon is valami vörös folt van, és véres hajszálak ragadnak hozzá.

Apám halott volt. Az íróasztalánál ült, fülében szólt a zene, amikor valaki mögé osont, kezében az 1992 Legjobb Pályakezdőjének járó díjjal, és fejbe vágta vele, és addig ütötte, amíg volt benne élet. És a ház most üres volt és néma.